

NEPROBOJAN PARTIZANSKI BEDEM

Šemovačka bitka rijedak je primjer hrabrosti i odvažnosti partizanskih boraca. Oni su u najpresudnijem trenutku bili neprobojan bedem kojeg nisu mogli probiti deseterostruko brojnije snage okupatora - rečeno je, između ostalog na komemorativnom skupu ispred Spomen-kosturnice „Plamen revolucije“

Bila je to i jedna od najkrvavijih bitaka koju su do tada vodile jedinice Narodnooslobodilačke vojske Hrvatske na prostoru sjeverozapadne Hrvatske, istaknuli su govornici na skupu u povodu obilježavanja 77. obljetnice Šemovačke bitke ispred Spomen-kosturnice „Plamen revolucije“, nakon polganja vijenaca Saveza antifašističkih boraca i antifašista RH, izaslanstava antifašističkih udruga i antifašista, Radničke fronte i tijela vlasti Varaždinske i Međimurske županije. Nazočni su posebno pozdravili GABRIJELA NOFTU (95), najstarijeg živućeg partizanskog borca u ludbreškom kraju.

Čudnovat je bio odnos snaga (1:10 u korist neprijatelja). Iako su se napadi redali jedan za drugim, ni tenkovski odred ni ustaško-domobranska pješadija, niti artiljerija iz Mađarske, ni riječni desant, ni bombardersko zrakoplovstvo nisu uspjeli probiti borbenu crtu koju je držao 2. bataljun brigade „Braća Radić“. Neprijatelj se nije usudio krenuti prema Ludbregu, već se poražen provlačio u svoje baze u Varaždinu. Borci 17. brigade preko noći 2. na 3. listopada 1943. godine napali su Ludbreg i zauzeli ga nakon osmosatnih borbi. Istodobno su u Šemovcu borci brigade „Braća Radić“ postavili zasjedu za brojne fašističke postrojbe koje su iz Varaždina krenule pomoći svojim snagama u Ludbregu. U teškoj borbi, u kojoj su fašističke snage imale potporu oklopnih borbenih vozila i zrakoplova, brigada je uspjela spriječiti prodor neprijatelja kroz Ludbreg. U toj neravnoj, ali pobjedonosnoj bitki poginulo je 76, a ranjeno 30 boraca brigade „Braća Radić“. MILIVOJ DRETAR, predsjednik Zajednice udruga antifašističkih boraca i antifašista Varaždinske županije podsjetio je da su i „ustaše imali teške gubitke, preko 50 mrtvih i 30 ranjenih pa su se morali povući u Varaždin“.

Predsjednik Saveza antifašističkih boraca i antifašista RH Franjo Habulin podsjetio je na izuzetnu važnost Šemovačke bitke za oslobođenje od nacifašističkog okupatora, ističući da je još uvijek na djelu revizionizam na političkoj sceni u Hrvatskoj, kojim se nastoji umanjiti doprinos NOB-a utemeljenju demokratske i neovisne Hrvatske.

Poslije napada na Varaždinske toplice, partizanske su se jedinice pregrupirale. Slavonska 17. brigada pripremala se za napad na Ludbreg, 21. brigada za osiguranje pravca iz smjera

Koprivnice, a Kalnički partizanski odred je zaposjeo Apatovac i kontrolirao pravce od Križevaca, dok je Osječka četa rasporedom oko Ljubeja nadzirala prilaze od Novog Marofa. Brigada „Braća Radić“ štitila je napad iz pravca Varaždina sa linije Šemovac-Jalžabet, 17. brigada napala je Ludbreg 2. listopada navečer i zauzela ga u ranim jutarnjim satima sljedećeg dana. Tamo je poginulo više od dvadeset neprijateljskih vojnika, a zarobljeno ih je oko 550. Zaplijenjene su velike količine oružja i ostale vojne opreme. Drugi bataljun brigade „Braća Radić“ potpomognut 1. bataljunom vodio je za to vrijeme tešku borbu s ustašama i tenkovima varaždinskog garnizona, koji su imali i zračnu potporu. Brigada „Braća Radić“, poglavito njen 2. bataljun, nije dopustila prodor neprijatelja prema Ludbregu. Ustrajnost 2. bataljuna prilikom napada na Varaždinske toplice, kao i odlučan otpor ustašama u borbi kod Šemovca te uporna obrana 3. bataljuna, u vrijeme napada na Varaždinske toplice, uvrstilo je brigadu „Braća Radić“ u red udarnih.

Upravo tadašnje pobjede Narodnooslobodilačke vojske Hrvatske omogućile su, ne samo oslobađanje Podravine i Međimurja, nego i snažno jačanje narodnooslobodilačkog pokreta u krajevima sjeverozapadne Hrvatske. Broba brigade „Braća Radić“ kod Šemovca bila je najteža i najslavnija stranica na borbenom putu te jedinice. Šemovačka bitka rijedak je primjer hrabrosti i odvažnosti partizanskih boraca. Oni su u najpresudnijem trenutku bili neprobojan bedem kojeg nisu mogli probiti deseterostruko brojnije snage okupatora. Svojim suborcima iz 17. udarne brigade 28. slavonske divizije tada su uputili poruke: „Mi ćemo se boriti do posljednje kapi krvi i izvršit ćemo naš zadatak, a vama poručujemo da samo preko nas mrtvih neprijatelj može doći do Ludbrega“.

Bojan **Mirosavljev**